

v kůlně roztlučena. Žalobce výslovně uvádí, že žalovaná obec ručí jednak za uložení věcí na nepříhodném místě, jednak za nepořádné uložení věcí. Jest dále nesporno, že věci ty byly dány do uschování žalované obci na základě zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., který uložil obcím povinnost, postarati se o uložení věcí při soudní exekuci vyklizených. Tím mezi žalobcem a žalovanou obcí vzešla smlouva o uschování po rozumu §§ 957 — 970 obč. zák. Žalovaná obce nevystupuje ve sporu jako vykonavatelka místní policie, o níž mluví § 37 obec. zřiz., není jí též žalobcem vytýkáno, že opominula povinnosti, jež jí ukládá zákon o místní policii, nýbrž že opominula věci řádně uložit ve svých místnostech, že opominula povinnosti jí zákonem jako schovatelce uložené. Žalobce domáhá se tedy náhrady škody na žalované obci z důvodu čistě soukromého, který řešiti jest soudům (§ 1338 obč. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nebylo vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se stěžovatelka poukazuje. Na tomto stavu nemění ničeho okolnost, že zákonem ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. byla uložena obcím povinnost, by se postaraly o řádné uložení věcí, při exekuci podle §u 349 ex. ř. vyklizených, neboť tato zákonitá povinnost nemůže býti zaměňována se soukromoprávním poměrem, jenž při jejím vykonávání vzešel mezi obcí a žalobcem a musí býti posuzován výhradně s hlediska schovatelské smlouvy podle §§ 957 — 970 obč. zák. Bylo-li žalováno jenom a výhradně z tohoto soukromoprávního poměru, nelze pochybovati, že jde o právní rozepři přikázanou podle §u 1 j. n. ku rozhodování řádným soudům.

Čís. 4835.

V dovolání možno napadati pouze právní názor vyslovený v rozsudku, nikoliv i v předchozím zrušovacím usnesení odvolacího soudu.

Předpisu §u 1041 obč. zák. nelze upotřebiti, použil-li kdo věci ve svém vlastním zájmu a prospěchu. Učinil-li pachtýř náklad na pozemek v předpokladu, že mu pozemek zůstane v pachtu po řadu let, pozemek však napotom byl propachtován jinému, nemůže se domáhati náhrady na propachtovateli.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, Rv I 164/25).

Žalobce měl od žalovaného spachtovány pozemky, jež roku 1922 pohnouil. Ježto mu žalovaný pozemků na příští leta již nepronajal, domáhal se na něm náhrady za pohnoučení pozemků. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje dovolací důvody dle čís. 2 a 4 §u 503 c. ř. s. Důvod dle čís. 2 provádí jen proti zrušovacímu usnesení odvolacího

soudu ze dne 8. dubna 1924 zcela nevhodně stížností, kterou s dovoláním spojuje, ač jediným správným opravným prostředkem může být jen dovolání, ježto se napadá nynější rozsudek odvolacího soudu a o správnost tohoto rozsudku se jedná, takže lhostejno, zda případná nesprávnost zaviněna snad právě oním zrušovacím usnesením, neboť vždy v nynějším dovolání možno napadati rozsudek pro tuto jeho nesprávnost, ale také jen tento rozsudek. Že tomu tak, dokazuje stížnost sama, neobsahující žádného návrhu — a nemohouc také oprávněného návrhu ani obsahovati — takže již proto k ní dále přihlížeti netřeba. Není dále pro věcné rozhodnutí o sporném nároku také závažno, zda odvolací soud právem či neprávem zrušil první rozsudek soudu prvního stolice a nařídil doplnění řízení, neboť v tom, že byly provedeny důkazy dle mínění dovolatele k rozhodnutí věci nenáležitě, nelze shledávati vadu řízení dle Šu 502 čis. 2 c. ř. s. a bylo by naopak jen vadou právního posouzení, když by při rozhodnutí věci bylo přihlíženo k okolnostem, jež jsou právně nezávažny anebo nebyly ve sporu náležitě uplatněny. Jde tedy jediné o dovolací důvod Šu 503 čis. 4 c. ř. s., jenž uplatněn jest v ten rozum, že žalobci z nesprávného posouzení právního nebyla přiknuta žalobou požadovaná náhrada v té výši, kterou mu první soud svým prvním rozsudkem přiznal. Dovolání jest však i v tomto dovolacím důvodu neoprávněno. Žalobce opírá svůj žalobní nárok o předpis Šu 1041 obč. zák. Předpis tento má na mysli jediné případy, když bez úmyslu obstarati věc cizí, bylo věci jednoho použito ve prospěch (na užitek) druhého ať bezprostředně nebo náhodou nebo skrze třetí osobu za takových okolností, že by odpírání náhrady jevilo se pro onu druhou osobu, pro niž věc užito, dle právních zásad neoprávněným obohacením. Jednal-li by onen, kdo takový náklad učinil, v úmyslu obstarati záležitosti druhého, by jeho prospěch podpořil, přišel by ve zřetel § 1037 obč. zák. Předpisu Šu 1041 obč. zák. nelze tedy použiti na případy, v nichž někdo použil své věci ve svém vlastním zájmu, pro svůj užitek na lepší hospodářské využití smlouvy a pod.. nákladu toho ve svůj prospěch částečně i použil, jeho však hospodářsky, jak ve své kalkulaci předpokládal, zúplna nevyužil, ježto se změnily předpoklady, za nichž náklad ten učinil. V tomto případě nelze mluvit o neoprávněném obohacení připadlém druhému z majetku cizího, a otázka zní spíše v ten smysl, zda dle zákona onen druhý jest povinen nahražovati prvnímu to, co jemu z tohoto vynaloženého nákladu oproti jeho výpočtům ušlo. O takový případ jde nepochybně v této věci. Žalobce pohnojil pozemky, jež měl ještě na 1 rok v pachtu, by v tomto roce, jak bez ubezpečení doufal, i v příštích 2 letech měl prospěch v lepší úrodě. Nákladu toho využil, jak nesporno, hospodářsky z polovice ve sklizni prvního roku po pohnojení, užitek za další 2 leta mu ušel tím, že k prodloužení pachtovní smlouvy, s níž žalobce počítal, nedošlo a pozemky dostaly se do pachtu jiných osob. Žalobce míní, že tento jeho ušlý užitek přibyl žalovanému, který, ač sám pozemků těch neužívá, mohl prý si tuto výhodu dáti zaplatiti od nových pachtýřů ve zvýšeném nájemném; ostatně prý na tom ani nezáleží, neboť dle Šu 1041 obč. zák. jest náhradu dáti i tehdy, když by užitek později byl zmařen. V tomto případě přichází ve zřetel i zvláštní povaha věci »vynaložené«. Hnojivo splynulo s plodnou půdou a zaniklo v ni zcela svou podstatou; domnělý užitek záleží jen v jisté zvýšené

plodnosti půdy tímto pohnobením, tedy jen v určitém výsledku, který kromě toho závislým jest ještě od jiných podmínek. Věc tedy má se tak, že žalobce učinil náklad na svou věc, aby mu přinesl určitý na 3 roky rozpočtený prospěch, byl však v této kalkulaci svého hospodářského zájmu sklamán tím, že neprodloužením pachtu ušel prospěch z tohoto pohnování za zbývajících dvě leta, v nichž neměl již skutečné a právní možnosti, tohoto prospěchu pro sebe využít. I kdyby snad tento prospěch byl, jak žalobce míní, přišel k dobru jeho nástupcům anebo snad i žalovanému jakožto vlastníku pozemků způsobem, kterého žalobce naznačuje, ač nižší soudy zjistily, že tomu tak není, ježto nebylo prokázáno, že žalovaný dostal proto vyšší pachtovní činži nebo že noví pachtýři dostali pozemky do pachtu za nižší pachtovné, nemůže žalobce na žalovaném požadovati z tohoto důvodu náhradu po rozumu §u 1041 obč. zák. a není vůbec ani jiného zákonného předpisu, který by žalobce k takovému nároku opravňoval. Kdyby byl žalobce onen pozemek pohnovil bez příkazu žalovaného jen za tím účelem, aby jeho prospěch obstaral, byl by měl dle §u 1037 obč. zák. nárok na náhradu výloh jen tehdy, kdyby to bylo vedlo k jasnému a převážnému prospěchu žalovaného, a ze srovnání těchto dvou případů vyplývá jasně, že nemůže pohledávati na žalovaném náhradu učiněného nákladu v tomto případě, kde jej učinil jediné pro sebe, a v němž i přiznává, že žalovaný z toho třeba nenabyl pražádného prospěchu. K vůli jasnějšímu názoru budiž použito obdoby. Nájemník dá si vyčistiti a nově vymalovati byt, aby příjemněji bydlel v důvěře, že v bytě po delší dobu zůstane. Nájemní poměr byl však v nedlouhé době na to výpovědí rozvázán, nájemník ztrácí prospěch z tohoto nákladu vzešlý, prospěchu toho nabývá pronajímatel ve vyšší hodnotě bytu a přes to nemá nájemník nároku na náhradu z důvodu takto učiněného nákladu, ježto jej učinil pro sebe. Kdo takto jedná, může se proti takové újmě zabezpečiti jediné úmluvou, jinak jedná jen na vlastní nebezpečí, ježto činí náklad pro sebe na případ právně nezajištěný.

Čís. 4836.

V civilním řízení soudním jest důkaz posudkem vysoké školy vyložen, není-li opak v těch kterých zákonech výslovně stanoven.

Z důvodu §u 530 čís. 7 c. ř. s. nelze se dovolávati skutečností, vzniklých teprve po té, kdy bylo skončeno jednání v první stolici.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, Rv I 170/25).

Zaloba o obnovu řízení dle §u 530 čís. 7 c. ř. s. byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

S hlediska §u 503 čís. 4 c. ř. s. vytýká dovolání napadenému rozsudku, že neprávem uznal žalobu o obnovu řízení z formálních důvodů §u 530 čís. 7 c. ř. s. za nepřipustnou. Nesprávné použití práva formálního nelze uplatňovati dovolacím důvodem §u 503 čís. 4 c. ř. s., vyhra-